

ondi pokaže zopet kaka ustaja. Ali kdo naj verjame Turku? — V Afriki so Nemci sila na poti Angležem in to je naravno. Škoda je samo to, da tamošnji ljudje nimajo od nobene strani ne od Nemcev, ne od Angležev, dobrote. — Iz dalnje Amerike sliši se samo to, da niso ondi veseli tujih ljudi, ki se tje selijo. Zato pa jih gledajo tudi pisano in če se da, ogoljufajo jih za denar ali pa jih vzamejo za taka dela, ki jih izmed domačih nihče ne mara opravljati. To torej ni za to, da vabi koga, naj se preseli v one kraje.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Otizo.

(Spisal F. R.)

(Dalje.)

Do sedaj govoril sem o takih šolarjih, ki niso v poletnem času šole oproščeni. Le-ti izostali so tedaj le v časi silnega dela doma, recimo enkrat do dvakrat na teden, pa vendar so tako popačeni. Sedaj pa si predstavljajmo šolarja, ki je v poletnem času šole oproščen in ki opravlja vsak dan težaška dela ne le doma, ampak tudi drugje. Tu ne pači se tak šolar s samo grdimi pogovori in še z gršimi vzgledi, ampak tudi z uno strupeno pijačo — žganjem, — katera ga stori proti večeru že živinčetu podobnega, takó da je, sicer najmanjši in najslabejši, vendar pa pri razdiranju plotov najsilnejši. Stariši, kakoršnji so semtertje dan danes, ga seveda zategadelj niti ne svari, kamo še le, da bi ga kaznovali. Pohvalijo ga pač rekoč: „Iz tega še nekaj bo!“ Tak glavč seveda ne gre več med šolarje, dokler ga po zimi zopet postava ne sili, pač pa vstopi kot novinec med ponočnjake, ki krajejo danes vse, kar se le ukrasti da, ter si pripravljajo mastne večerje, nekaj pa poprodajo, kajti pijače še jim manjka. Kaj pa porekó starši takim sinom? Nič, saj stori, vse le iz šale! Mogoče je sicer, da se s početka res šalijo ti fantalini, pa pozneje, ko mora mati od daleč gledati svojega sinka, kako jej trga zadnje kose mesa iz tunje, da je povžije s svojimi tovariši „iz šale“ kje v odstranjeni šumi, domači pa si potem pri težkem delu po krompirji zobe trebijo, takrat — menim — to ni več šala!

Po tej razpravi pa si lahko vsakdo misli, kakšen mora biti tak učenec, kateremu se je v poletnem času v takej družbi tako dobro godilo, če pride na zimo zopet v šolo, in kakšna garjava ovca je on za svoje mlajše součence.

Sedaj pa pustimo šolo, pogledimo še v domačo hišo, to je, zasledujmo še domačo odgojo naše mladeži.

Okrajna glavarstva so ukazala v teku lanskega leta vsem občinskim predstojnikom,

da naj strogo na to pazijo, da šolska mladež ne bo zahajala na plesišča. Čemu neki ta ukaz, je-li opravičen? Je, opravičen je. Šolska mladež res zahaja na plesišča in sicer s svojimi starejšimi brati ali sestrami, ne pa s stariši, kajti stariši dandanes nimajo navadno denarjev za plesišče. Vzemimo, sestra zaslužila si je skozi teden nekaj grošev. Za te hoče si kupiti v nedeljo veselja. Sama pa ne upa v krčmo, ker se mati za njo boji. Vzeme tedaj sestro ali pa brata — šolarja — seboj. Sedaj bodo in tudi so starši brez vseh skrbi za najstarejšo hčerko, ker ima seboj čuvarja. Kar ta čuvar na plesišči in drugod vse sliši in vidi, tega ne bom tukaj navajal. Da pa gre pozno v noči, v časih pa še drugi dan ves popačen domov, to je lahko umevno. Pa to nič ne dá, saj stariši tega ne vedó, da so si le svesti, da se starijši hčerki ni nič pripetilo.

Ali ne samó na plesiščih, tudi doma služijo naši šolarji svojim starejšim sestram in bratcem za čuvarje. O tem pa nečem podrobneje govoriti, povem še samo, da mi je nedavno ena učenka na moje vprašanje, zakaj da poprejšnji teden ni bila v šoli, tako odgovorila, da sem tudi do kurjih oces na nogah zardel.

(Dalje prih.)

Smešnica 18. „Dobro“, pohvali gost krčmarja, „dobro, da se pri vas tako hitro postreže gostu. Škoda je samo to, da je vse premalo, kar se prinese.“ „Oj“, odvrne mu krčmar, „oj, gospod, ali ne veste, da kdor hitro da, za dvoje da?“

Razne stvari.

(Mil. knezoškof) so že na poti iz Rima. Okiskali so v Ljubljani Nj. ekscelencijo mil. knezoškofa dr. Jakoba Missia in dnes še obiščejo mil. knezoškofa dr. Jožefa Kahna v Celovci. V soboto dopoldne pa se vrnejo v svojo škofijo, v svojo stolnico v Mariboru.

(Odlikovanje.) Msg. Franc Kosar, prelat in preč. g. Lovro Herg, korar stolne cerkve v Mariboru, sta dobila od svitlega cesarja dovoljenje, da smeta vzprejeti in nositi papežev red: pro ecclesia et pontifice.

(Jareninsko zborovanje) Slovenskega društva vršilo se je prav sijajno, govorili so gg. Radaž, Vošnjak in dr. Gregorec. Vsprejet je bil predlog č. g. dekana Fleka in g. Vajngerla, naj g. dr. Radaža odbor prosi zopet kandidovati.

(C. kr. pošta.) Sedaj je skorej gotovo, da dobi c. kr. pošta v Mariboru novo poslopje in sicer na voglu stolne in župnijske ulice. Kraj je v resnici, kakor navlaš za c. kr. pošto in mesto dobi s tem novo poslopje, kinč za celo mesto.